

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MI HARCAINK

Énekek: 323,2. 4-5; 489

Alapige: Mt 18,21-35

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy hálatelt szívvel dicsérhetjük felséges nevedet, lényedet, személyedet. Köszönjük, hogy nemcsak karácsonyi ez az ének, amit általában karácsonykor szoktunk énekelni, hanem most is vallhatjuk, és átérezhetjük, hogy valóban hogyan szeretted és szereted ezt a világot. Karácsonykor arról beszélünk, úgy szeretted, hogy egyszülött Fiadat küldted utána, érte, ma pedig arról beszélhetünk, hogy felhoztad napodat, hirdetteted igédet, és ez a Jézus Krisztus velünk van igéjére, Szentlelkére, fenségére nézve minden napon a világ végezetéig.

Köszönjük azt a kegyelmet, amely a mennyből elérte a földet. Köszönjük azt az ézsaiási ígét, hogy nem voltak rövidek a te karjaid, a bűnös ember után nyúltak, a teremtett világ eseményeibe is belefolytak. Köszönjük, hogy minden, ami körülvesz bennünket, az nem a sors szeszélyéből vagy az emberek akaratóból, hanem a te tudtoddal, engedélyeddel és parancsoddal történik. Köszönjük, hogy belekapaszkodhatunk most is ebbe, hogy semmi nem történhet nélküled. Te vagy ennek a világnak az Ura, nem a nagyhatalmak, nem a politikai vezetők, nem az országok elnökei, hanem te vagy ennek a világnak teremtője, gondviselője, megtartója, akiről bátran és boldogan vallhatjuk, hogy „nem nyugszik, és nem szunnyad az Izráelnek őrizője”.

Köszönjük, Urunk, hogy ebben a tudatban lehetünk együtt a gyülekezet közösségében, hallva, látva az eseményeket, amelyek bennünket körülvesznek.

Kérünk téged, adj a te népednek nyugalmat, békességet a szívébe a benned való hit által még akkor is, hogyha körülöttünk úgy zajlanak az események, mint ahogy a tenger zúg és tajtékzik. Köszönjük neked, hogy béke és csendesség lehet a szívben, ha az benned nyugszik és benned remél. Kérünk, hogy Szentlelked által tedd a mai ígét is élővé és tanulságossá a számunkra, és engedd meg, hogy cselekedjünk és teremjünk majd annak gyümölcseit! Jézus Krisztusért kérünk, a mi megfeszített és feltámadott Urunkért.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a mai napra kijelölt újszövetségi igeszakaszából, a Máté írása szerinti evangélium 18. fejezetének 21. versétől kezdődően, ahol így van megírva Isten írott igéje:

„Ekkor Péter odament hozzá (tudniillik Jézushoz), és azt kérdezte: Uram, hány-szor vétkezhet az én atyámfia ellenem, és hány-szor kell megbocsátanom neki? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem még hetven-hétszer is. Mert hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számadást tartott a szolgálóival. Amikor megkezdte a számonkérést, eléje vittek egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem tudott miből fizetni, megparancsolta annak ura, hogy adják el őt is, feleségét is, gyermekeit is és mindenét, amije csak van, hogy fizethessen. Ekkor a szolga térdre esve könyörgött: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked! Az úr pedig megszánta azt a szolgát, elbocsátotta, sőt az adósságát is elengedte. Ahogy kiment az a szolga, találkozott az egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! Szolgatársa ekkor térdre esve könyörgött: Légy türelemmel hozzám, és megfizetek neked. De ő nem engedett, hanem elment, és börtönbe vettette azt, amíg meg nem fizeti tartozását. Kedves testvérek, az elmúlt napokban szinte mindenki az ukrainai eseményekről, a háborúról beszélt. Akár az utcán találkoztak ismerősök, vagy a boltokban a pénztárossal beszélve, abban a néhány percben mindig arról esett szó, hogy a háború hogyan zajlik, mire lehet számítani, mennyire fog elhúzódni, vagy esetleg mik lesznek a következményei még olyan helyeken is, ahol inkább a gazdasági következményekkel lehet számolni.

A napokban az Ószövetségből Sámuel 1. könyvét olvassuk, és amikor megnéztem, hogy ezen a vasárnapon vajon innen kell-e szolgálnom, akkor Isten Lelke adta nekem azt a gondolatot, hogy amikor háborúkról, harcokról és most az ukrainai vagy kárpátaljai helyzetről beszélünk, jó lenne egyszer megnézni azokat a harcokat, amelyek mi vívunk a saját maguk területén!

A mai ige is a Máté evangéliumában egy harcot ad elénk, egy csatateret. Nem máshol, hanem ott van a front, ahol egyik ember a másikat elkezdi szorongatni, fojtogatni. Így írja Isten igéje: „ez az adós szolga kimenvén, találkozott az ő társával, aki száz dénárral volt neki adós, és elkezdte fojtogatni.” Figyeljük meg, hogy a Sámuel könyvében mennyi harcról olvasunk! Dávid és Saul között folyik egy nagy harc. Egymás életére törnek, aztán majd fogunk olyan harcokat látni, ahol a harcoló felek, mondjuk Nábál és Abigail, hogyan harcoltak egymással. Vagy Dávid és Nábál harca, amely szócsatározásokban nyilvánult meg. Fogjuk majd olvasni Dávidnak és fiának a történetét, aki puccsal akarta eltávolítani az apját, és király akart lenni. Dávidnak menekülnie kellett, és ennek a harcnak áldozata is lett, Absolon, aki fölé Dávid így borult: „édes fiam, Absolon! Szerelmes fiam, Absolon, bárcsak én haltam volna meg te helyetted!”

De eszembe jutottak mai történetek is, amelyekből néhányat hadd mondjak el a testvéreknek! Amikor összeházasodtunk, akkor a feleségem munkahelyétől kaptunk egy szolgálati lakást egy panel tömb harmadik emeletén, aminek nagyon örültünk. Tudjátok, hogy ott milyen a szigetelés, úgyhogy mi is hallottuk, mi zajlik a szomszédban. A felettünk lakóknál minden este nagyon jó volt a hangulat úgy este tíz óráig, hallottuk, hogy iszogatnak, néha még egy kicsit daloltak is. Aztán az egyik valamit beszólt a másiknak, és attól kezdve két óra hosszan keresztül veszekedés, verekedés, csöröm-

pölés. Két órán keresztül hallhattuk, hogy vége a békességnek, kitört a háború egy házasságban. Ott volt a front, amikor egymással harcoltak.

Vagy eszembe jutott egy ismerősünk, aki azt mondta, hogy amíg nem jött a változás a rendszerváltással, addig az ő négylakásos társasházukban nagyon jóban voltak egymással a lakók. Együtt szalonnát sütöttek, kirándulni mentek, ha valamihez hozzá kellett járulni, akkor mindenki hozzájárult a házban. És amikor jött a '90 utáni helyzet, akkor mind a négy család egy-egy párthoz csatlakozott, és onnantól kezdve vége volt a békességnek. Vége volt az együtt sütögetésnek, mert „neked ez az elved, nekem az”; „te oda tartozol, én ide tartozom”, és megszűnt a békesség, mintegy kitört a háború.

Kedves testvérek, mai igénk Jézusnak egy olyan példázatát adja elénk, amelyben egyértelműen látszik, hogy két ember között tört ki ez a harc, ez a háború, hiszen azt olvassuk, hogy az az ember, akinek elengedte az ura, a király a tízezer talentumos adósságát, az be akarja hajtani a száz dénárt, amivel neki tartoznak. Nézzük ennek a történetnek néhány üzenetét, amelyek bennünket nem háborúra, hanem békekötésre inspirálnak! Egy háborúban mindig azt nézzük – és ebben a mostani háborúban is –, hogy hogyan ülnek le a felek, hogyan tárgyalnak, lesz-e béketárgyalás. Tehát, itt azt fogjuk megnézni, hogy mi vezet a béketárgyaláshoz!

Először is Péterről olvasunk, aki megkérdezi: „hányszor lehet az én atyámfiának megbocsátani, talán hétszer is?” Az Ószövetség tanítása, amit az akkori rabbik és farizeusok nagyon komolyan vettek, az háromszori megbocsátásról ír. Az Ámos és a Jób könyvében is olvashatunk erről, hogy egy zsidó embernek háromszor kellett a másíknak megbocsátania, aztán már nem. Péter nagyot mond, mert talán a Hegyi beszéd alapján ő tudta, hogy Jézusnál nagyobb a mérce. És azt kérdezi: talán hétszer is meg kell bocsátani? Tehát, nem azt mondja, hogy meg lehet bocsátani, hanem meg kell bocsátani! Mi az előírás, mi a törvény, hol a határ?

Olvastam valakitől, talán már több évvel ezelőtt, egy mondatot: „Ahol a törvényre hivatkoznak, ott sír a szeretet.” A törvény mindig azt jelenti, ami előírás, ami muszáj, ami kötelező. Például a 15 %-os személyi jövedelemadót nagy nehezen mindenki befizeti, de már 18 vagy 19 %-ot nem fizetünk, mert minek? Csak annyit, ami elő van írva! Péter is úgy gondolja, valami határa van ennek: talán hétszer? És Jézus Krisztus válaszol rá: nem, sokkal többször kell megbocsátani! „Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem még hetvenhétszer is.” Majd mond egy példát: „Mert hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számadást tartott a szolgálóival. Amikor megkezdte a számonkérést, eléje vittek egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa.”

Azért, hogy ezt a tízezer talentumot oda tudjuk hasonlítani, elmondom, hogy az akkori feljegyzések szerint egész Galileának háromszáz talentum volt az évi bevétele. Vagy egy másik fordítást szerint hatvan millió dénárt jelentett ez a tízezer talentum. Egy dénár volt egy munkás napi bére, így ahhoz, hogy ő visszafizesse, hatvan millió napot kellett volna dolgozni, és minden pénzt félretenni! Tehát, lássuk egyrészt, hogy milyen ez az adósság, másrészt pedig, hogy a száz dénár ehhez képest hogyan viszonyul! Amikor ez a szolga szembesült azzal, hogy nem tud miből fizetni, térdre esve könyörgött: „Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked! Az úr pedig megszánta azt a szolgát, elbocsátotta, sőt az adósságát is elengedte.”

Hasonló a királyhoz a mi Urunk, aki ilyen irgalmas, ilyen könyörületes. Olyan szép ez a szó, hogy „megszánta” őt! Megindult a szíve a szolga iránt könyörületes és irgalomra, és azt mondta neki: adósságodat elengedem. Hallatlan nagy dolog, test-

vérek, mikor az ember egyrészt felfedezi azt, hogy Istennel szemben ő örökké adós, és azt az adósságot, amivel Istennek tartoznánk, mi nem tudjuk megfizetni!

Sokat gondolkodtam azon, hogyan lehet ezt megfogni, hogy mi az adósságom Istennel szemben. Istennel szemben az az adósságunk, hogy a bűneinknek vannak következményei, amiket viselnünk kell. Isten ezt fogja számon kérni tőlünk, mert ő megmondta, hogy a bűnnek van következménye. A bűn az Isten nélküli élet. „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.” A bűn a hitetlenség. Nemcsak az a bűn, hogy lop-tam, csaltam, paráználkodtam, hazudtam, nemcsak egy cselekedet, hanem a Biblia szerint a bűn, az az Isten nélküli lét. Amikor Istent nem vonom be az életembe. Amikor Isten nem ura, nem királya, nem vezére, nem parancsolója az életemnek, hanem én magam vagyok a magam ura, vagy esetleg mások azok. Isten ezt számon kéri, lesz számadás!

Ebből az igéből vegyük komolyan, hogy Isten megkezdte a számadást! Ez azt jelenti, hogy lesz folytatás. Ahogy ez az adós szolga odajárult az Úr elé, úgy jött a többi szolga is. Ahogy egy ember odajárul Isten elé, úgy jön a többi is, és mindenkinek számot kell adnia. Isten előtt úgy állunk, mint adós szolgák mindannyian. De itt a lényeg, amiről nagyon szeretnék szólni a testvéreknek, hogy az úr elengedte az adósságot, könyörült és irgalmazott! Megkönyörült a szolgán, szánakozott rajta. Mi olyan nyomorult emberek vagyunk, akik ebből a számalomból, ebből az irgalmából élünk.

Gondoljatok arra, amikor Jézus elé odaviszik a parázna asszonyt: „Mester, ez az asszony tetten kaptott, mint házasságtörő! El kell ítélni! Meg kell kövezni!” Megint csak ki kell, hogy törjön a háború, a harc! És erre Jézus Krisztus megszánja, és azt mondja: „eredj el, én sem kárhoztatlak téged! Eredj el, és többé ne vétkezzél!” Ez is egy elengedett adósság, mert ez a kegyelem lényege, az Isten országának titka.

Úgy kezdődik a példázat, hogy „hasonló az Isten országa...”, és ennek az országnak ő a királya. A királynak ilyen a lelkülete, így bánik a szolgákkal, az alattvalóival, ahogy most láttuk. Kedves testvérek, ha semmi más nem vonna valakit az Isten országába, akkor legalább ez kellene, hogy vonja! Ha semmi másért nem jönnél az Isten országába, és azt mondanád, hogy nekem nem kell ez az ország; nekem nem kell ez a királyság; én ennek nem akarok állampolgára lenni, legalább ezt lásd meg, legalább ezt halld meg, hogy ennek az országnak milyen az uralkodója! Milyen lelkülettel bír! Milyen gazdag! Hiszen ki engedheti meg magának, hogy tízezer talentumnyi adósságot elengedjen? Az, aki olyan gazdag, hogy megteheti. Ha az Isten országába valakit itt semmi más nem vonna, csak az, hogy ennek az országnak ilyen uralkodója van, aki így bánik a szolgájával, egy adósával, egy beosztottjával, hát akkor én ebbe az országba vágyakozom! Én ennek az országnak polgára, tagja szeretnék lenni, ahol ilyen törvényszerűségek, ilyen elengedések vannak!

Vagy gondoljatok arra, amikor Ézsaiás elhívása történetét olvassuk, és Ézsaiás felsóhajt: „jaj, nekem, elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom!” Nemcsak az a baj, hogy a környezetem az, hanem én magam is az vagyok! És egyszer csak megérinti az Úr a parázssal, és azt mondja: bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva, el van rendezve! Amikor Pál apostol újjászületik, és ráteszi lábát az Isten útjára, akkor milyen boldogan vallja: az én adós levelem, minden adósságom oda van szegezve a keresztfára! Pál apostol nem azt látja, hogy a keresztre ez van írva: „INRI” („Jesus Nasareus Rex Iudaeorum”), hanem ő a kereszten az adós levelet látja.

Valaki azt festette meg, hogy e helyett a négy betű helyett, amit az előbb említettem, egy adóslevél van odaszegezve. Az én örök adósságom, amivel tartoztam. Bűnöm és vétkem, és annak minden következménye el van véve, meg van bocsátva. Milyen szép, amikor az Ószövetségben felkiált Isten embere, és boldogan vallja: „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak!” Tehát ez az ember tiszta lappal indulhatott. Ilyen mérhetetlen az irgalom, csak Péter akart mértéket tenni, hogy hányszor lehet megbocsátani! Jézus meg arra ad példát, hogy ez az irgalom, ez a hűség, ez a szeretet mérhetetlen, nem is kifejezhető, fel nem fogható.

A gyerekek szokták énekelni Isten szeretetéről azt az éneket, hogy „Olyan magas, fel sem érhetem, Olyan mély, hogy meg sem mérhetem, Olyan széles, hogy át sem értetem”. A mai igénk azt mondja, hogy a szívünk békessége attól függ, hogy felragyog-e nekünk az ő nagysága, Istennek ez a tulajdonsága, az ő tökéletessége, nagyvonalú, irgalmas, hűséges lény, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit!

A történet azzal folytatódik, hogy kitör a háború. Abban a szívben, amely bocsánatot kapott, tiszta lappal indulhat, mert eltöröltetett az adósság, mégis békétlenség van. „És kimenvén, találkozott az egyik szolgatársával.” A Biblia nem írja, hogy hol. Lehet, hogy még a palota egyik előszobájában, lehet, hogy az utcán, nem tudjuk. Lehet, hogy csak másnap futott össze vele, nem tudom, hol találkozott vele, de ő harcba száll ezzel az emberrel.

Kedves testvérek, amikor most annyira előttünk van a háború képe, akkor legyenek előttünk a saját magunk háborúi, a saját magunk békétlensége! Béketárgyalásokért imádkozik az egész világ, de lehet, hogy a mi otthonainkban ezt úgy kellene leképezni, hogy a házastársak maguk kezdjék el a béketárgyalást egymással! Vagy szülő és gyermek között, unoka és nagymama között, munkatárs és másik munkatárs között, beosztott és főnök között, szomszéd és szomszéd között induljon el a béketárgyalás! Erre gondolunk-e? A hívő embernek muszáj erre gondolnia, mert ő abból a pénzből él, amelyet Jézus Krisztus megszerzett neki a kereszten! Így mondja Pál apostol: „megbékéltetett minket az ő keresztye által.” Isten haragját megoltotta, ezért békességünk van Istennel, Jézus által. A hívő ember innen táplálkozik, és innen nézve irányítja vagy fejezi be a harcait.

Nézzük, hogy ez az ember hogyan viszonyult a másik szolgálóhoz! Azt olvassuk itt az igében, hogy „ahogy kiment az a szolga, találkozott az egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki, megragadta, fojtogatni kezdte...” Ez is harc, amikor egyik ember a másikat fojtogatja, de Jézus Krisztus tovább megy a Hegyi beszédben, és azt mondja, hogy az indulataink, amik a szívből származnak, a gonosz gondolatok! Lehet, hogy nem robbantottál ki egy háborút, de a szívedben azt mondtad, hogy megfojtanám egy kanál vízben, ha lehetne! És Jézus Krisztus, meg János apostol is azt mondja, hogy már öltél, már kitört a háború!

Vagy gondoljunk arra, hogy ez az ember, aki kiment a palotából a király színe elől és elkezdte fojtogatni a másikat, elfelejti, hogy amikor a király irgalmát átélte és adóssága elengedését élvezte, akkor ezt neki mások felé is közvetítenie kellett volna! A szívünk harcai tehát mindig onnan indulnak, hogy az Isten igéjét, békességét, szeretetét, türelmét nem tudjuk közvetíteni a másik ember felé. Így mondta valaki: „Nem vagyunk visszhangjai Isten türelmes, kegyelmes szeretetének.” Esetleg nyugtázzuk, hogy mi történt velünk, amikor az ember boldogan mondja, hogy „megtértem”. Né-

hány évvel ezelőtt boldogan, őszinte gyermeki örömmel mondta valaki, hogy „megtértem”, bár egy középkorú asszony volt.

Kedves testvérek, mai igénk nemcsak azt üzeni nekünk, hogy megtértél-e, hanem hogy tudod-e, mire kötelez téged, mire kötelez bennünket az, hogy Isten megtérített! Elhangzik ez is: de nem engedett! Nem itt kezdődnek a háborúk, mikor az egyik nem enged, ragaszkodik a maga elképzeléseihez, akaratahoz? Egy lelkipásztor mindig azt mondta, amikor a feleségével volt egy kis összezördülés – ne gondoljatok nagy dolgokra, csak apró-cseprő dolgokra –, hogy jobb a békesség! Mit mond Isten ígéje? Azok a boldogok, akik békességre igyekeznek: „Boldogok a békességre igyekezők.” Van honnan elindulnunk, van miből merítenünk! Lenne miből nekünk is nagyvonalúnak lenni és elengedni a másik tartozását!

Kedves testvérek, még hadd emeljem ki innen, hogy ez a szegény ember, aki nem is olyan szegény, mert most kapott egy hatalmas vagyont azzal, hogy a mínusza lenullázódott, és tiszta lappal indulhat, nem kell megfizetnie az adósságát, nem tudta azt, hogy nem ő neki adós száz dénárral a szolgatársra, hanem miután ő kegyelmet kapott, ő adós a szolgatárs felé! De ő mit akar behajtani? Azt, amivel neki tartoznak, és nem tudja, hogy ő tartozik. A Biblia alapján meg vagyok győződve, testvérek, hogy a hívő ember, aki Jézus Krisztushoz csatlakozott, akit a Szentlélek összekapcsol Jézus Krisztussal, az mindig így fog gondolkodni: én tartozom!

Játsszunk el a gondolattal egy kicsit! Mivel tartozott ez az ember a másiknak, akinek tízezer talentum adóssága engedtetett el? Egy nagy bizonyágtétellel! Honnan jöttem most, kivel beszéltem, mit kaptam? Tartozott volna egy bizonyágtétellel, egy hitvallással, hogy ki az az Isten, ki az az Úr, Király, aki elengedte a tartozását. Én tartozom neki!

Egyszer egy konferencián történt, hogy egy lányt megkértünk bizonyágtételre az esti alkalmon. Délután sírva jött oda, és azt mondta, hogy ne haragudjunk, de ő nem tud bizonyágot tenni! „Hát miért nem tudsz?” – kérdeztem. Erre azt válaszolta: „Azért, mert – akkor volt 3. osztályos gimnazista –, három éve járok az osztálytársaimmal egy osztályba, együtt vagyunk nappal, osztálykirándulásokon, és rólam az osztályban még senki nem tudja, hogy én hívő vagyok! Rólam még senki nem tudja, hogy én Jézus Krisztust ismerem, hozzá tartozom, ő az én Megváltóm!”

Ez ott hirtelen ráterhelődött. Miért? Azért, mert azok, akik felé adós volt, egy rövid bizonyágtétellel, egy-egy helyzetben való hitvallással, amikor mondjuk rá akarták venni valami rosszra, ő nem állt ki, mert nem mondta meg, hogy adós. És ilyen adóssággal nem tudott bizonyágot tenni. Megértettük, és megértem az illetet, amikor valakire így rászakad az adóssága, hogy azt, amit kapott, annak még egy kicsi részét sem tudja gyakorolni. Kimenvén az ő ura elől, kimenvén a király elől – amikor ezt az ígét visszük a szívünkben, amikor kimegyünk, találkozunk valakivel, beszélünk valakivel, kapcsolataink vannak, akkor békét teremtünk vagy háborút szítunk?

Közösségekben is sokszor van így! Egy külföldi példát hadd hozzak! Amikor megkérdeztük valahol, hogy miért szakadtatok szét, akkor ez volt az egyik válasz: azért, mert nem tudtunk megegyezni, hogy a kígyó milyen nyelven szólalt meg az Édenkertben. Nem is tudom mit mondtak, hogy latinul vagy hollandul szólalt meg a kígyó, teljesen mindegy, de ugye, érzitek, milyen kicsi az a szikra, amin a puszkaporos levegőben – ahogy szoktuk mondani – kirobbanhat a harc! Milyen kicsi az a gyújtóláng, ami nagy tüzet okozhat!

Milyen kár, hogy ez az ember nem így gondolkodott, hogy az ő Ura könyörületét, irgalmát gyakorolnia kellene a többiek felé! Gyakorolnia kell azok felé, akik talán azt hiszik, hogy neki tartoznak! Legfőképpen ebben legyen példánk az Úr Jézus Krisztus, aki úgy imádkozott a kereszten, hogy „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Legyen az a Jézus a példánk, aki képviselte a menny tisztaságát, gazdagságát, örömét, és ne felejtsük el, hogy ebben a világban annyi jó van, amennyit a hívők ebből az irgalomból, szeretetből, bocsánatból képviselnek! Jézus mondta, hogy ebben a világban annyi világosság van, amennyit ti gyújtotok: „ti vagytok a világ világossága!” Ez a világ annyira lesz jóízű, amennyit ti, mint só, belevisztek abba: „ti vagytok a föld sója!”

Kedves testvérek, a mi feladatunk az, hogy békességet munkáljunk, békességre törekedjünk! Az előbb ezért énekeltük ezt az énekét: „Bűnös lelkünknek irgalmaddal Nyújts biztatást, reménységet, Hogy bús háborúnk, amely belől Régóta szaggat már és tép, Ne kezdődjék elől meg elől, Hanem hallgasson el végképp.” Erről akart az Úr beszélni ma velünk, hogy miközben a háborúról beszélünk, ne folytassuk a saját harcainkat! Tegyük le a fegyvert! Nem szégyenletes dolog a hívőnek kapitulálni, megadni magát, kitűzni a fehér zászlót azért, mert Isten is kitűzte felém, könyörült rajtam. Elengedte az adósságomat, ezért én is megengedem a másoknak. Főképpen, ha a Miatyánkban mindig azt imádkozom: bocsáss meg, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

Ez a mai ige jelentse ezt nekünk testvérek: jó lenne harcainkat beszüntetni, békességet kérni! Amikor fiatal voltam, akkor a mi lelkipásztorunk nagy ünnepeken mindig ezt az áldást mondta: „Áldjon meg téged az Atya Úristen, igazítson meg a Fiú Úristen, szenteljen meg téged a Szentlélek Úristen! Legyen szívedben, házádban, hazádban ideig és örökké tartó békesség!” Nekem ez olyan kedves volt, Isten úgy beírta a szívembe, hogy még most is tudom! Találjuk meg a feladatunkat: hogyan lehetek békességszerző, békességmunkáló; ha kell, egy háborúban – valaki így mondta – villámhárító lenni, vagy egy családban béketárgyalásokat folytatni, abban segíteni és békét teremteni?

Adja az Úr, hogy Szentlelke által erőt kapjunk ehhez, és ő maga munkáljon békességet bennünk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked töredelmes szívvel, amelyet tudjuk, hogy te szereted, hogy a mi legnagyobb bajunk nem az a háború, amely most folyik egy országban vagy a világ több országában, hanem hogy sokszor a szívünkben is ilyen harcok dúlnak, békétlenségek vannak. Ha szeretnünk is kellene embertársunkat, inkább szorongatjuk, fojtogatjuk, életére törünk, vagy gondolatban már meg is öltük. Megvalljuk neked, Urunk, hogy nincs más reményünk, csak az, hogyha te elveszed a kőszívet, és megajándékozol hússzívvvel. Még akkor is az a reménységünk, hogy Szentlelked vezet és fegyverletételre késztesz, mert megvalljuk, hogy a mi óemberünk újból és újból feltámad. Indulataink, akaratunk nem tud engedni, nem tud alázatos és szelíd szívű lenni, amilyen te voltál, Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük neked, hogy így kérhetünk békességet, nyugalmat betegeink, időseink számára. Különösen kérünk azokért a testvéreinkért, akik már nem tudnak közénk jönni. Bár itt voltak az alkalmakon, de már testi erejük nincs, hogy itt legyenek

A MI HARCAINK

közöttünk. Köszönjük neked, hogy így imádkozhatunk a gyászolókért is, akik a napokban, a hetekben veszítették el szeretteiket, de azokért is, akik az elmúlt években búcsúztak, és emlékeznek egy-egy évfordulón, ahogy mi is emlékezünk a gyülekezet előző lelkipásztorára, akit öt évvel ezelőtt temettünk. Köszönjük szolgálatát, életét, munkáját.

Maradj velünk, kérünk, és hallgasd meg azokat a könyörgéseket, amiket most csendben mondunk el előtted!

Ámen.

489. ének

1. Ö - rök é - let reg - ge - le,
Egy su - gárt küldj ránk te le,
Fény a vég - he - tet - len fény - ből,
Kik új nap - ra éb - re - dénk föl;
Fé - nyed lel - künk éj - je - lét
úz - ze szét.

2. Jóságodnak harmata / Gyarló életünkre hulljon,
Szívünk, mely kiszáradta, / Vigaszodtól felvidüljön,
S híveid közt légy jelen szüntelen.
3. Bűn ruháját vessük el / A szövetség vére által,
Vétkeink fedezzük el / Tőled nyert fehér ruhánkkal,
Hogy hitünk legyőzze majd mind a bajt.
4. S majd vezess az égbe föl, / Irgalomnak napvilága,
Könnyek gyászos völgyiből / Üdvösségnek szép honába,
Hol az üdv és béke majd egyre tart.